Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
(όγδοο πενταμελές τμήμα)

της 23ης Σεπτεμβρίου 2020*

«Οικονομική και Νομισματική Ένωση – Τραπεζική ένωση – Ενιαίος μηχανισμός εξυγίανσης των πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων (ΕΜΕ) – Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (ΕΤΕ) – Απόφαση του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ) σχετικά με τις εκ των προτέρων εισφορές για το 2017 – Προσφυγή ακυρώσεως – Άμεσος και ατομικός επηρεασμός – Παραδεκτό – Ουσιώδεις τύποι – Κύρωση της αποφάσεως – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας – Ένσταση έλλειψης νομιμότητας – Περιορισμός των διαχρονικών αποτελεσμάτων της απόφασης»

Στην υπόθεση T-411/17,

Landesbank Baden-Württemberg, με έδρα τη Στουτγάρδη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους H. Berger και K. Rübsamen, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ), εκπροσωπούμενο από τους A. Martin-Ehlers, S. Raes, T. van Dyck και A. Kopp, δικηγόρους,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την A. Steiblytė και τον K.-P. Wojcik,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της απόφασης της εκτελεστικής συνόδου του ΕΣΕ της 11ης Απριλίου 2017, σχετικά με τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών προς το Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης για το έτος 2017 (SRB/ES/SRF/2017/05), καθόσον αφορά την προσφεύγουσα

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους A. M. Collins, πρόεδρο, M. Kancheva, R. Barents, J. Passer (εισηγητή) και G. De Baere, δικαστές,

γραμματέας: S. Bukšek Tomac, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Δεκεμβρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο του δεύτερου πυλώνα της τραπεζικής ένωσης, σχετικά με τον ενιαίο μηχανισμό εξυγίανσης (ΕΜΕ), ο οποίος θεσπίστηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 2014, περί θεσπίσεως ενιαίων κανόνων και διαδικασίας για την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και ορισμένων επιχειρήσεων επενδύσεων στο πλαίσιο ενός Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης και ενός Ενιαίου Ταμείου Εξυγίανσης και τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 (ΕΕ 2014, L 225, σ. 1). Σκοπός της θέσπισης του ΕΜΕ είναι η περαιτέρω ενοποίηση του πλαισίου εξυγίανσης στα κράτη μέλη της ευρωζώνης και στα κράτη μέλη που δεν είναι μέλη της ευρωζώνης και επιλέγουν να συμμετέχουν στον ενιαίο εποπτικό μηχανισμό (ΕΕΜ) (στο εξής: συμμετέχοντα κράτη μέλη).

2 Ειδικότερα, η υπόθεση αυτή αφορά το Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (ΕΤΕ), το οποίο θεσπίστηκε με το άρθρο 67, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014. Το ΕΤΕ χρηματοδοτείται από τις εισφορές των ιδρυμάτων οι οποίες εισπράττονται σε εθνικό επίπεδο με τη μορφή, ιδίως, εκ των προτέρων εισφορών, κατ' εκτέλεση του άρθρου 67, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού. Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, σημείο 13, του εν λόγω κανονισμού, η έννοια του ιδρύματος αφορά πιστωτικό ίδρυμα ή επιχείρηση επενδύσεων καλυπτόμενη από την ενοποιημένη εποπτεία σύμφωνα με το άρθρο 2, στοιχείο γ', του ίδιου κανονισμού. Οι εισφορές μεταβιβάζονται σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης σύμφωνα με τη διακυβερνητική συμφωνία για τη μεταφορά και την αμοιβαιοποίηση των εισφορών στο ΕΤΕ, που υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 21 Μαΐου 2014.

3 Το άρθρο 70 του κανονισμού 806/2014, με τίτλο «Εισφορές εκ των προτέρων», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Η ατομική εισφορά κάθε ιδρύματος εισπράττεται τουλάχιστον ετησίως και υπολογίζεται κατ' αναλογία προς το ύψος των υποχρεώσεών του (εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων) μείον τις καλυπτόμενες καταθέσεις, σε σχέση με το σύνολο των υποχρεώσεων (εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων) μείον τις καλυπτόμενες καταθέσεις, όλων των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος όλων των συμμετεχόντων κρατών μελών.

2. Το Συμβούλιο Εξυγίανσης υπολογίζει ετησίως, κατόπιν διαβούλευσης με την ΕΚΤ ή την εθνική αρμόδια αρχή και σε στενή συνεργασία με τις εθνικές αρχές εξυγίανσης, τις επιμέρους εισφορές, προκειμένου να εξασφαλίσει ότι οι εισφορές που οφείλονται από το σύνολο των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος των συμμετεχόντων κρατών μελών δεν υπερβαίνουν το 12,5 % του επιπέδου-στόχου.

Κάθε έτος, ο υπολογισμός των εισφορών για τα επιμέρους ιδρύματα βασίζεται σε:

α) μια κατ' αποκοπή εισφορά, που βασίζεται κατ' αναλογία στο ύψος των υποχρεώσεων ενός ιδρύματος, εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων και των καλυπτόμενων καταθέσεων, σε σχέση με το σύνολο των υποχρεώσεων, εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων και των καλυπτόμενων καταθέσεων, όλων των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος των συμμετεχόντων κρατών μελών και

β) μια προσαρμοσμένη βάσει κινδύνου εισφορά, που βασίζεται στα κριτήρια που ορίζονται στο άρθρο 103 παράγραφος 7 της οδηγίας 2014/59/ΕΕ, λαμβανομένης υπόψη της αρχής της αναλογικότητας, χωρίς να προκαλούνται στρεβλώσεις ανάμεσα στις δομές του τραπεζικού τομέα των κρατών μελών.

Η σχέση μεταξύ της κατ' αποκοπή εισφοράς και των προσαρμοσμένων βάσει κινδύνου εισφορών λαμβάνει υπόψη την ισόρροπη κατανομή των εισφορών ανάμεσα σε διάφορους τύπους τραπεζών.

Το συνολικό ποσό των επιμέρους εισφορών όλων των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος των συμμετεχόντων κρατών μελών, οι οποίες υπολογίζονται σύμφωνα με τα στοιχεία α) και β), δεν υπερβαίνει σε καμία περίπτωση το 12,5 % του επιπέδου-στόχου ετησίως.

[…]

6. Εφαρμόζονται οι κατ' εξουσιοδότηση πράξεις που εκδίδονται από την Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 103 παράγραφος 7 της οδηγίας 2014/59/ΕΕ, στις οποίες προσδιορίζεται η έννοια της προσαρμογής των εισφορών ανάλογα με το προφίλ κινδύνου των ιδρυμάτων.

7. Το Συμβούλιο, ενεργώντας κατόπιν πρότασης της Επιτροπής, εκδίδει εκτελεστικές πράξεις, στο πλαίσιο των κατ' εξουσιοδότηση πράξεων που αναφέρονται στην παράγραφο 6, προκειμένου να καθορίσει τις προϋποθέσεις εφαρμογής των παραγράφων 1, 2 και 3, ιδίως όσον αφορά:

α) την εφαρμογή της μεθοδολογίας για τον υπολογισμό των επιμέρους εισφορών·

β) τις πρακτικές λεπτομέρειες της κατανομής στα ιδρύματα των παραγόντων κινδύνου που προσδιορίζονται στην κατ' εξουσιοδότηση πράξη.»

4 Ο κανονισμός 806/2014 συμπληρώθηκε, όσον αφορά τις εν λόγω εκ των προτέρων εισφορές, με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/81 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 2014, περί ενιαίων όρων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 806/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου όσον αφορά τις εκ των προτέρων εισφορές στο Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης (ΕΕ 2015, L 15, σ. 1).

5 Εξάλλου, ο κανονισμός 806/2014 και ο εκτελεστικός κανονισμός 2015/81 παραπέμπουν σε ορισμένες διατάξεις που περιέχονται σε δύο άλλες πράξεις:

– αφενός, στην οδηγία 2014/59/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαΐου 2014, για τη θέσπιση πλαισίου για την ανάκαμψη και την εξυγίανση πιστωτικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων επενδύσεων και για την τροποποίηση της οδηγίας 82/891/ΕΟΚ του Συμβουλίου, και των οδηγιών 2001/24/ΕΚ, 2002/47/ΕΚ, 2004/25/ΕΚ, 2005/56/ΕΚ, 2007/36/ΕΚ, 2011/35/ΕΕ, 2012/30/ΕΕ και 2013/36/ΕΕ, καθώς και των κανονισμών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 και (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2014, L 173, σ. 190),

– αφετέρου, στον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό (ΕΕ) 2015/63 της Επιτροπής, της 21ης Οκτωβρίου 2014, για τη συμπλήρωση της οδηγίας 2014/59 όσον αφορά τις εκ των προτέρων συνεισφορές σε χρηματοδοτικές ρυθμίσεις εξυγίανσης (ΕΕ 2015, L 11, σ. 44).

6 Το Ενιαίο Συμβούλιο Εξυγίανσης (ΕΣΕ) συστάθηκε ως οργανισμός της Ένωσης (άρθρο 42 του κανονισμού 806/2014). Η δομή του περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, σύνοδο ολομέλειας και εκτελεστική σύνοδο (άρθρο 43, παράγραφος 5, του κανονισμού 806/2014). Το ΕΣΕ, στην εκτελεστική του σύνοδο, λαμβάνει όλες τις αποφάσεις για την εφαρμογή του κανονισμού 806/2014, εκτός εάν προβλέπεται άλλως στον εν λόγω κανονισμό (άρθρο 54, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 806/2014).

Ιστορικό της διαφοράς

7 Η προσφεύγουσα, Landesbank Baden-Württemberg, είναι πιστωτικό ίδρυμα εγκατεστημένο στη Γερμανία. Συνδέεται με το θεσμικό σύστημα προστασίας (στο εξής: ΘΣΠ) του Sparkassen-Finanzgruppe (ομίλου ταμιευτηρίων, Γερμανία).

8 Στις 26 Ιανουαρίου 2017 η προσφεύγουσα διαβίβασε στη γερμανική αρχή εξυγίανσης, την Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (ομοσπονδιακή υπηρεσία για τη σταθεροποίηση των χρηματοπιστωτικών αγορών, Γερμανία· στο εξής: FMSA), τη δήλωσή της για την εκ των προτέρων εισφορά για το 2017.

9 Με απόφαση της 11ης Απριλίου 2017 για τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών στο ΕΤΕ για το 2017 (SRB/ES/SRF/2017/05· στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η εκτελεστική σύνοδος του ΕΣΕ έλαβε απόφαση, δυνάμει του άρθρου 54, παράγραφος 1, στοιχείο β', και του άρθρου 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014, για το ποσό της εκ των προτέρων εισφοράς κάθε ιδρύματος για το έτος 2017, συμπεριλαμβανομένης της προσφεύγουσας.

10 Με πράξη επιβολής εισφοράς της 21ης Απριλίου 2017, η οποία παρελήφθη στις 24 Απριλίου 2017, η FMSA ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι το ΕΣΕ είχε εκδώσει απόφαση για την εκ των προτέρων εισφορά της για το 2017 στο ΕΤΕ και της υπέδειξε το ποσό που έπρεπε να καταβάλει υπέρ του Restrukturierungsfonds (Ταμείου αναδιάρθρωσης, Γερμανία) (στο εξής: πράξη επιβολής εισφοράς). Η FMSA επισύναψε δύο έγγραφα στην πράξη επιβολής εισφοράς, ήτοι τη γερμανική απόδοση του κειμένου της προσβαλλόμενης απόφασης, χωρίς το παράρτημα που μνημονεύεται στο κείμενο αυτό, και ένα έγγραφο με τίτλο «Λεπτομέρειες του σταθμισμένου ως προς τον κίνδυνο υπολογισμού: εκ των προτέρων εισφορές στο [ΕΤΕ] για το 2017» (στο εξής: έγγραφο με τίτλο «Λεπτομέρειες του υπολογισμού»).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Ιουνίου 2017, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Σεπτεμβρίου 2017, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ του ΕΣΕ.

13 Με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2017, ο πρόεδρος του όγδοου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου (παλαιά σύνθεση) έκανε δεκτή την αίτηση παρέμβασης της Επιτροπής.

14 Κατόπιν πρότασης του όγδοου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου (παλαιά σύνθεση), το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας του, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον πενταμελούς τμήματος.

15 Με μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας το οποίο ελήφθη στις 12 Φεβρουαρίου 2019 δυνάμει του άρθρου 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε το ΕΣΕ να προσκομίσει, αφενός, το πλήρες αντίγραφο του πρωτοτύπου της προσβαλλόμενης απόφασης, συμπεριλαμβανομένου του παραρτήματός της, και, αφετέρου, όλες τις ενδιάμεσες αποφάσεις που έλαβε και στις οποίες βασίστηκε ο υπολογισμός των εκ των προτέρων εισφορών για το 2017. Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε το ΕΣΕ να περιγράψει τη διαδικασία έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης και να προσκομίσει τα σχετικά δικαιολογητικά έγγραφα. Τρίτον, το ΕΣΕ κλήθηκε να διευκρινίσει, όσον αφορά τα στοιχεία του δημοσιευθέντος στον ιστότοπό του πίνακα σχετικά με τα διαστήματα που χρησιμοποιούνται για τον πολλαπλασιαστή προσαρμογής κινδύνου, τα οποία μνημονεύονται στο σημείο 154 του υπομνήματος αντικρούσεως και στο σημείο 102 του υπομνήματος ανταπαντήσεως, την ημερομηνία της πρώτης δημοσίευσης των στοιχείων αυτών.

Τέταρτον, το ΕΣΕ κλήθηκε να προσδιορίσει τις τιμές του πολλαπλασιαστή για τον δείκτη ΘΣΠ και τις τιμές του πολλαπλασιαστή προσαρμογής κινδύνου που εφαρμόστηκαν, στο πλαίσιο της προσβαλλόμενης απόφασης, στην περίπτωση των λοιπών ιδρυμάτων που μνημονεύονται στο παράρτημα Α.12 του δικογράφου της προσφυγής.

16 Με δικόγραφο της 20ής Μαρτίου 2019, το ΕΣΕ συμμορφώθηκε με το ως άνω μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας. Όσον αφορά το αίτημα προσκόμισης εγγράφων, επισήμανε, κατ' ουσίαν, ότι δεν μπορούσε να προσκομίσει τα έγγραφα για λόγους εμπιστευτικότητας. Για τον λόγο αυτόν, ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων.

17 Με διάταξη της 10ης Απριλίου 2019, το Γενικό Δικαστήριο διέταξε το ΕΣΕ, βάσει, αφενός, του άρθρου 24, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, αφετέρου, του άρθρου 91, στοιχείο β', του άρθρου 92, παράγραφος 3, καθώς και του άρθρου 103 του Κανονισμού Διαδικασίας, να προσκομίσει, σε μη εμπιστευτική και εμπιστευτική εκδοχή, τα πλήρη αντίγραφα του πρωτοτύπου της προσβαλλόμενης απόφασης, περιλαμβανομένου του παραρτήματός της, όλων των ενδιαμέσων αποφάσεων που ελήφθησαν από το ΕΣΕ και στις οποίες βασίζεται ο υπολογισμός των εκ των προτέρων εισφορών για το 2017, όλων των δικαιολογητικών εγγράφων σχετικά με τη διαδικασία έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης καθώς και τις τιμές των πολλαπλασιαστών που αναφέρονται στη σκέψη 15 ανωτέρω.

18 Με δικόγραφο της 3ης Μαΐου 2019, το ΕΣΕ απάντησε στη διάταξη της 10ης Απριλίου 2019. Όσον αφορά την προσβαλλόμενη απόφαση, το ΕΣΕ εξήγησε ότι το παράρτημά της είχε εκδοθεί σε μορφότυπο XLSX. Εντούτοις, το έγγραφο που προσκομίστηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ήταν σε μορφότυπο PDF. Όσον αφορά τις ενδιάμεσες αποφάσεις, το ΕΣΕ προσκόμισε, αφενός, αποφάσεις σχετικές με τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών για το 2016 και, αφετέρου, σχέδια αποφάσεων και ενημερωτικά σημειώματα (cover notes). Τέλος, το ΕΣΕ παρέσχε ορισμένες ενδείξεις σχετικά με τις τιμές των πολλαπλασιαστών που αναφέρονται στη σκέψη 15 ανωτέρω.

19 Προκειμένου να παράσχει στο ΕΣΕ τη δυνατότητα να συμπληρώσει την απάντηση που μνημονεύεται στη σκέψη 18 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο εξέδωσε, στις 9 Σεπτεμβρίου 2019, δεύτερη διάταξη περί διεξαγωγής αποδείξεων.

20 Με δικόγραφο της 26ης Σεπτεμβρίου 2019, το ΕΣΕ απάντησε στη διάταξη της 9ης Σεπτεμβρίου 2019 και προσκόμισε, αφενός, αντίγραφο, σε μορφότυπο PDF, του κειμένου της προσβαλλόμενης απόφασης και, όσον αφορά το παράρτημά της, κλειδί USB που περιλάμβανε, σε μη εμπιστευτική και εμπιστευτική εκδοχή, αρχείο σε μορφότυπο XLSX. Αφετέρου, το ΕΣΕ προσκόμισε, σε μη εμπιστευτική και εμπιστευτική εκδοχή, έντεκα έγγραφα στα οποία περιγράφεται η διαδικασία έγκρισης από την εκτελεστική σύνοδο των σχεδίων αποφάσεων που περιλαμβάνονται ή προσαρτώνται στα ενημερωτικά σημειώματα που αναφέρθηκαν ανωτέρω στη σκέψη 18. Τέλος, προσκόμισε έναν ανωνυμοποιημένο πίνακα των τιμών των πολλαπλασιαστών που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 15 ανωτέρω.

21 Με διάταξη της 10ης Οκτωβρίου 2019, κατόπιν της εξέτασης που προβλέπει το άρθρο 103, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο αφαίρεσε από τη δικογραφία την εμπιστευτική εκδοχή όλων των εγγράφων που προσκόμισε το ΕΣΕ συμμορφούμενο προς τις διατάξεις περί διεξαγωγής αποδείξεων της 10ης Απριλίου και της 9ης Σεπτεμβρίου 2019 και έκρινε ότι η μη εμπιστευτική εκδοχή των μνημονευθέντων στη σκέψη 18 ανωτέρω ενημερωτικών σημειωμάτων περιείχε απαλειφθέντα χωρία τα οποία ήταν κρίσιμα για την επίλυση της διαφοράς και δεν είχαν περιεχόμενο εμπιστευτικού χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, διέταξε το ΕΣΕ να προσκομίσει νέα μη εμπιστευτική εκδοχή των εν λόγω σημειωμάτων.

22 Με δικόγραφο της 18ης Οκτωβρίου 2019, το ΕΣΕ συμμορφώθηκε προς τη διάταξη αυτή.

23 Με έγγραφα της 6ης Νοεμβρίου 2019, η προσφεύγουσα και η Επιτροπή κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί των απαντήσεων του ΕΣΕ στο μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας της 12ης Φεβρουαρίου 2019, στις διατάξεις περί διεξαγωγής αποδείξεων της 10ης Απριλίου και της 9ης Σεπτεμβρίου 2019 και στη διάταξη της 10ης Οκτωβρίου 2019.

24 Η προσφεύγουσα ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέτρο που την αφορά·

– να καταδικάσει το ΕΣΕ στα δικαστικά έξοδα.

25 Το ΕΣΕ ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη ή ως αβάσιμη·

– επικουρικώς, σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο αποφασίσει να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, να αναβάλει τα αποτελέσματα της ακύρωσης κατά έξι μήνες από το χρονικό σημείο που η απόφασή του θα καταστεί αμετάκλητη·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

26 Η Επιτροπή δεν υπέβαλε υπόμνημα παρέμβασης εντός της ταχθείσας προς τούτο προθεσμίας.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

27 Με τα υπομνήματά του, το ΕΣΕ αμφισβήτησε, κατ' ουσίαν, την ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας προς άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά της προσβαλλόμενης απόφασης, υποστηρίζοντας ότι η απόφαση αυτή δεν αφορούσε άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα και ότι μόνον η πράξη επιβολής εισφοράς μπορούσε να επηρεάσει την κατάστασή της.

28 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2019, Iccrea Banca (C-414/18, EU:C:2019:1036, σκέψη 65), έκρινε κατ' ουσίαν ότι, μολονότι οι αποδέκτες των αποφάσεων του ΕΣΕ σχετικά με τον υπολογισμό των εκ των προτέρων συνεισφορών στο ΕΤΕ ήταν, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81, οι εθνικές αρχές εξυγίανσης (στο εξής: ΕΑΕ), οι αποφάσεις αυτές αφορούσαν, πέραν πάσης αμφιβολίας, άμεσα και ατομικά τα ιδρύματα που οφείλουν τις ως άνω εισφορές.

29 Επομένως, η προσφεύγουσα νομιμοποιείται ενεργητικώς να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης, όπως αναγνώρισε το ΕΣΕ κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και σημειώθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

30 Όσον αφορά το επιχείρημα του ΕΣΕ ότι η προσφυγή «βάλλει ευθέως […] κατά των κανονισμών και των οδηγιών που αφορούν το σύστημα υπολογισμού των εκ των προτέρων εισφορών» και πρέπει, για τον λόγο αυτόν, να απορριφθεί ως απαράδεκτη, πρέπει να επισημανθεί ότι η υπό κρίση προσφυγή αποσκοπεί μόνο στην ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης. Δεν ασκείται προσφυγή ακυρώσεως κατά του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, ο οποίος αποτελεί πράξη γενικής ισχύος κατά της οποίας η προσφεύγουσα προβάλλει ένσταση έλλειψης νομιμότητας.

31 Συναφώς, πρέπει να προστεθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 277 ΣΛΕΕ, παρά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κάθε διάδικος μπορεί, επ' ευκαιρία διαφοράς που θέτει υπό αμφισβήτηση πράξη γενικής ισχύος που έχει εκδοθεί από θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης, να επικαλείται το ανεφάρμοστο της πράξης αυτής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης για έναν από τους λόγους του άρθρου 263, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

32 Κατά συνέπεια, στο μέτρο που η υπό κρίση προσφυγή βάλλει κατά απόφασης του ΕΣΕ, εκδοθείσας βάσει πράξης γενικής ισχύος η οποία έχει θεσπιστεί από θεσμικό όργανο της Ένωσης, η προσφυγή αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί απαράδεκτη, εν όλω ή εν μέρει, για τον λόγο και μόνον ότι, στο πλαίσιο της εν λόγω προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει το ανεφάρμοστο της ως άνω πράξης δυνάμει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ.

33 Εξάλλου, καθόσον, κατά πάγια νομολογία, η πράξη γενικής ισχύος της οποίας αμφισβητείται η νομιμότητα πρέπει να έχει εφαρμογή, άμεσα ή έμμεσα, στην υπόθεση που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής, πρέπει δε να υφίσταται άμεσος νομικός δεσμός μεταξύ της προσβαλλόμενης ατομικής απόφασης και της εν λόγω γενικής πράξης (βλ. απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2017, Islamic Republic of Iran Shipping Lines κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-14/14 και T-87/14, EU:T:2017:102, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), αρκεί η επισήμανση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση μνημονεύει τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63 –του οποίου την έλλειψη νομιμότητας επικαλείται η προσφεύγουσα όσον αφορά τα άρθρα 4 έως 7 και 9 καθώς και το παράρτημα I (βλ. σκέψη 35 κατωτέρω)– ως μία από τις νομικές βάσεις της. Επιπλέον, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η εκ των προτέρων εισφορά της προσφεύγουσας για το 2017 υπολογίστηκε σύμφωνα με τη μέθοδο που καλείται «προσαρμοσμένη στον κίνδυνο», επομένως ακριβώς κατ' εφαρμογήν, ιδίως, των προαναφερθεισών διατάξεων του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

34 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτή τόσο ως προς το αίτημα ακυρώσεως της προσβαλλόμενης απόφασης όσο και ως προς την ένσταση έλλειψης νομιμότητας που προέβαλε η προσφεύγουσα.

Επί της ουσίας

35 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έξι λόγους ακυρώσεως:

– ο πρώτος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 41, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) λόγω ανεπαρκούς αιτιολόγησης της προσβαλλόμενης απόφασης·

– ο δεύτερος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου 41, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο α', του Χάρτη λόγω προσβολής του δικαιώματος ακροάσεως·

– ο τρίτος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου 47, παράγραφος 1, του Χάρτη λόγω της αδυναμίας ελέγχου του περιεχομένου της προσβαλλόμενης απόφασης·

– ο τέταρτος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου 103, παράγραφος 7, στοιχείο η', της οδηγίας 2014/59, του άρθρου 113, παράγραφος 7, του κανονισμού (ΕΕ) 575/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις προληπτικής εποπτείας για πιστωτικά ιδρύματα και επιχειρήσεις επενδύσεων και την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 648/2012 (ΕΕ 2013, L 176, σ. 1), του άρθρου 6, παράγραφος 5, πρώτη περίοδος, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, των άρθρων 16 και 20 του Χάρτη και παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας λόγω της εφαρμογής του πολλαπλασιαστή για τον δείκτη ΘΣΠ·

– ο πέμπτος λόγος αφορά παράβαση του άρθρου 16 του Χάρτη και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας λόγω της εφαρμογής του πολλαπλασιαστή προσαρμογής κινδύνου· και

– ο έκτος λόγος αφορά έλλειψη νομιμότητας των άρθρων 4 έως 7 και 9 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, καθώς και του παραρτήματος Ι του κανονισμού αυτού.

36 Κατ' αρχάς, πρέπει να εξεταστεί ο λόγος δημόσιας τάξης που αντλείται από παράβαση ουσιώδους τύπου, τον οποίο ο δικαστής της Ένωσης οφείλει να λάβει υπόψη αυτεπαγγέλτως (πρβλ. αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 67, της 30ής Μαρτίου 2000, VBA κατά Florimex κ.λπ., C-265/97 P, EU:C:2000:170, σκέψη 114, της 6ης Μαρτίου 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale και Land Nordrhein-Westfalen κατά Επιτροπής, T-228/99 και T-233/99, EU:T:2003:57, σκέψη 143, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Banco Cooperativo Español κατά ΕΣΕ, T-323/16, EU:T:2019:822, σκέψη 70 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

37 Συνιστά ιδίως παράβαση ουσιώδους τύπου η έλλειψη κύρωσης μιας πράξης (πρβλ. αποφάσεις της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψεις 75 και 76, και της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, σκέψεις 40 και 41), και η έλλειψη ή η ανεπάρκεια αιτιολογίας (βλ. απόφαση της 15ης Ιουνίου 2017, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-279/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:461, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), το δε τελευταίο αυτό ζήτημα αποτελεί το αντικείμενο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος πρέπει να εξεταστεί από κοινού με τον τρίτο και τον έκτο λόγο.

Επί της κύρωσης της προσβαλλόμενης απόφασης

38 Υπενθυμίζεται ότι, δεδομένου ότι το διανοητικό και το τυπικό στοιχείο αποτελούν ένα αδιαχώριστο σύνολο, η έγγραφη διατύπωση της πράξης αποτελεί την αναγκαία έκφραση της βούλησης της εκδίδουσας αρχής (αποφάσεις της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψη 70, της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, σκέψη 38, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Banco Cooperativo Español κατά ΕΣΕ, T-323/16, EU:T:2019:822, σκέψη 74).

39 Η κύρωση της πράξης αποσκοπεί στην προστασία της ασφάλειας δικαίου, παγιώνοντας το εγκριθέν από τον εκδότη της πράξης κείμενο, και αποτελεί ουσιώδη τύπο (αποφάσεις της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψεις 75 και 76, της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, σκέψεις 40 και 41, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Banco Cooperativo Español κατά ΕΣΕ, T-323/16, EU:T:2019:822, σκέψη 75).

40 Έχει επίσης κριθεί ότι η έλλειψη και μόνον κύρωσης της πράξης συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου, χωρίς να χρειάζεται να αποδειχθεί, επιπλέον, ότι η πράξη έχει και άλλο ελάττωμα ή ότι η έλλειψη κύρωσης προκάλεσε ζημία σε εκείνον που την επικαλείται (αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, σκέψη 42, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Banco Cooperativo Español κατά ΕΣΕ, T-323/16, EU:T:2019:822, σκέψη 76).

41 Ο έλεγχος της τήρησης του τύπου της κύρωσης και, συνεπώς, του βέβαιου χαρακτήρα της πράξης προηγείται κάθε άλλου ελέγχου, όπως είναι ο έλεγχος της αρμοδιότητας του εκδότη της πράξης, ο έλεγχος της τήρησης της αρχής της συλλογικότητας ή ακόμη ο έλεγχος της τήρησης της υποχρέωσης αιτιολόγησης των πράξεων (αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, σκέψη 46, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Banco Cooperativo Español κατά ΕΣΕ, T-323/16, EU:T:2019:822, σκέψη 77).

42 Εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης, εάν διαπιστώσει κατόπιν εξέτασης της προσκομισθείσας ενώπιόν του πράξης ότι αυτή δεν έχει κυρωθεί συννόμως, να λάβει αυτεπαγγέλτως υπόψη τον λόγο ακυρώσεως που αφορά την παράβαση ουσιώδους τύπου, η οποία συνίσταται σε έλλειψη σύννομης κύρωσης, και να ακυρώσει κατά συνέπεια την πράξη που παρουσιάζει το ελάττωμα αυτό (αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, σκέψη 51, και της 28 Νοεμβρίου 2019, Banco Cooperativo Español κατά ΕΣΕ, T-323/16, EU:T:2019:822, σκέψη 78).

43 Δεν έχει συναφώς σημασία το ότι η έλλειψη κύρωσης δεν προκάλεσε καμία ζημία σε κάποιον από τους διαδίκους της διαφοράς. Πράγματι, η κύρωση των πράξεων αποτελεί σημαντικό για την ασφάλεια δικαίου ουσιώδη τύπο, υπό την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, του οποίου η παράβαση συνεπάγεται την ακύρωση της ελαττωματικής πράξης χωρίς να χρειάζεται να αποδειχθεί η ύπαρξη μιας τέτοιας ζημίας (αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, σκέψη 52, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Banco Cooperativo Español κατά ΕΣΕ, T-323/16, EU:T:2019:822, σκέψη 79· πρβλ., επίσης, απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, Goldfish κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-54/14, EU:T:2016:455, σκέψη 47).

44 Εν προκειμένω, με την απάντησή του στο μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας που ελήφθη στις 12 Φεβρουαρίου 2019, το ΕΣΕ επισημαίνει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε με έγγραφη διαδικασία, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 5, και το άρθρο 9 των διαδικαστικών κανόνων του ΕΣΕ όταν συνεδριάζει σε εκτελεστική σύνοδο, όπως οι κανόνες αυτοί εγκρίθηκαν με την απόφαση του ΕΣΕ σε σύνοδο ολομέλειας της 29ης Απριλίου 2015 (SRB/PS/2015/8), η οποία ξεκίνησε με την αποστολή στα μέλη της εκτελεστικής συνόδου του ΕΣΕ, με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, εγγράφων που περιέχουν, μεταξύ άλλων, κείμενο σε μορφότυπο DOC, το οποίο αντιστοιχεί στο σχέδιο κειμένου της προσβαλλόμενης απόφασης, και εγγράφου σε μορφότυπο XLSX το οποίο αντιστοιχεί στο σχέδιο του παραρτήματος που μνημονεύεται στο κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης.

45 Συναφώς, από την απάντηση του ΕΣΕ στη διάταξη της 10ης Απριλίου 2019 προκύπτει ότι, στις 11 Απριλίου 2017, κατόπιν της έγκρισης, επίσης μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, των δύο εγγράφων που μνημονεύονται στη σκέψη 44 ανωτέρω, όπως τροποποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, από όλα τα μέλη της εκτελεστικής συνόδου, η γραμματεία του ΕΣΕ εκτύπωσε το έγγραφο σε μορφότυπο DOC (κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης χωρίς το παράρτημά του) και η πρόεδρος του ΕΣΕ υπέγραψε το έγγραφο αυτό καθώς και το διαβιβαστικό δελτίο σχετικά με τον φάκελο. Το υπογεγραμμένο κείμενο του εν λόγω εγγράφου διατηρείται στα γραφεία του ΕΣΕ.

46 Με την απάντησή του στη διάταξη της 10 Απριλίου 2019, το ΕΣΕ προσκόμισε αντίγραφο του υπογεγραμμένου κειμένου της προσβαλλόμενης απόφασης, καθώς και αντίγραφο του εν λόγω διαβιβαστικού δελτίου.

47 Επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση ότι το ΕΣΕ δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο για την κύρωση του παραρτήματος της προσβαλλόμενης απόφασης, το οποίο ήταν ψηφιακό έγγραφο σε μορφότυπο XLSX που περιλαμβάνει τα ποσά των εκ των προτέρων εισφορών και αποτελεί, επομένως, ουσιώδες στοιχείο της απόφασης αυτής.

48 Συγκεκριμένα, το ΕΣΕ δεν προσκόμισε κανένα κείμενο του παραρτήματος της προσβαλλόμενης απόφασης που να φέρει ηλεκτρονική υπογραφή, μολονότι το εν λόγω παράρτημα ουδόλως συνδέεται άρρηκτα με το κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης.

49 Όσον αφορά το μνημονευθέν στη σκέψη 45 ανωτέρω διαβιβαστικό δελτίο, του οποίου η ένδειξη «Attachment(s): 2» [Συνημμένο/α: 2] θα έπρεπε θεωρητικά να σημαίνει ότι, κατά την ιδιόχειρη υπογραφή του από την πρόεδρο του ΕΣΕ, το δελτίο αυτό συνοδευόταν από δύο συνημμένα έγγραφα, ήτοι από το κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης και από το παράρτημα σε έντυπη μορφή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στην πραγματικότητα, δεν αποδεικνύει την ύπαρξη δύο συνημμένων εγγράφων, τα οποία εξάλλου ούτε καν προσδιορίζει.

50 Εξάλλου, το ΕΣΕ επισήμανε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι δεν εκτύπωσε το παράρτημα το οποίο, όπως ήδη αναφέρθηκε, είναι ένα έγγραφο σε μορφότυπο XLSX, ήτοι ψηφιακό έγγραφο. Ως εκ τούτου, η υπογραφή του μόνον ηλεκτρονική μπορούσε να είναι και, ως εκ τούτου, το έγγραφο αυτό δεν μπορούσε να επισυναφθεί υλικώς σε διαβιβαστικό δελτίο συνταχθέν σε έντυπη μορφή.

51 Πλην όμως, το ΕΣΕ επικαλείται υπογραφή μόνον όσον αφορά το κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης. Το ΕΣΕ δεν αποδεικνύει την ηλεκτρονική υπογραφή του παραρτήματος από την πρόεδρο του ΕΣΕ.

52 Όσον αφορά τον ισχυρισμό που προέβαλε το ΕΣΕ κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι δηλαδή το παράρτημα ήταν διαθέσιμο σε σύστημα τήρησης εγγράφων με την ονομασία ARES (Advanced Records System) κατά τον χρόνο υπογραφής του διαβιβαστικού δελτίου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι πρόκειται για νέο ισχυρισμό που, ως εκ τούτου, προβάλλεται απαραδέκτως και, εν πάση περιπτώσει, δεν τεκμηριώνεται.

53 Συναφώς, παρατηρείται ότι το διαβιβαστικό δελτίο δεν περιέχει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει το επιχείρημα αυτό, πολλώ δε μάλλον κανένα στοιχείο από το οποίο να συνάγεται άρρηκτη σχέση μεταξύ του εν λόγω δελτίου, το οποίο έχει υπογραφεί ιδιοχείρως από την πρόεδρο του ΕΣΕ, και εγγράφου που φέρεται ότι υπάρχει στο σύστημα ARES, το οποίο αντιστοιχεί στο παράρτημα της προσβαλλόμενης απόφασης, όπως προσκομίστηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

54 Εν τέλει, η ιδιόχειρη υπογραφή ενός διαβιβαστικού δελτίου στο οποίο αναγράφονται δύο συνημμένα έγγραφα χωρίς να προσδιορίζονται ούτε να συνδέονται άρρηκτα με αυτό, τούτο δε μολονότι στην πραγματικότητα υπήρχε μόνον ένα έγγραφο συνημμένο στο εν λόγω δελτίο, δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την κύρωση άλλου εγγράφου –του παραρτήματος σε μορφότυπο XLSX– το οποίο υποτίθεται ότι υπάρχει στο σύστημα ARES.

55 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι δεν πληρούται η απαίτηση περί κυρώσεως της προσβαλλόμενης απόφασης.

56 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο, προς το συμφέρον της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, να αποφανθεί επίσης επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης, επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά προσβολή του δικαιώματος της προσφεύγουσας σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, και επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά ένσταση έλλειψης νομιμότητας ορισμένων διατάξεων του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, οι δε τρεις αυτοί λόγοι ακυρώσεως θα εξεταστούν από κοινού.

Επί του πρώτου, του τρίτου και του έκτου λόγου ακυρώσεως, εξεταζομένων από κοινού, που αφορούν, αντιστοίχως, παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης, προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και ένσταση έλλειψης νομιμότητας του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63

– Επιχειρήματα των διαδίκων

57 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το ΕΣΕ παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης και προσέβαλε το δικαίωμά της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης.

58 Υποστηρίζει ότι, κατά τη νομολογία, απόφαση με την οποία επιβάλλεται η καταβολή τέλους είναι επαρκώς αιτιολογημένη, από πλευράς δικαστικού ελέγχου, μόνον όταν περιέχει ακριβή και λεπτομερή υπολογισμό των στοιχείων της απαίτησης της οποίας αποτελεί τον εκτελεστό τίτλο.

59 Εξάλλου, εν προκειμένω, οι απαιτήσεις αιτιολόγησης είναι αυξημένες λόγω της πολυπλοκότητας της προσαρμογής με βάση το προφίλ κινδύνου, του ύψους της επιβληθείσας οικονομικής επιβάρυνσης και της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει το ΕΣΕ.

60 Κανένα όμως από τα έγγραφα που έλαβε η προσφεύγουσα ως παράρτημα στην πράξη επιβολής εισφοράς δεν περιέχει τα στοιχεία που αυτή χρειάζεται για να αξιολογήσει την ακρίβεια του υπολογισμού της εισφοράς της, τόσο σε σχέση με τον υπολογισμό της ετήσιας βασικής εισφοράς όσο και σε σχέση με την προσαρμογή της εισφοράς με βάση το προφίλ κινδύνου.

61 Η απλή αναπαραγωγή των στοιχείων που αφορούν αποκλειστικά την προσφεύγουσα είναι προδήλως ανεπαρκής.

62 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι το ΕΣΕ δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη μη τήρηση της υποχρέωσης αιτιολόγησης επικαλούμενο υποχρεώσεις περί εμπιστευτικότητας των στοιχείων που αφορούν τα λοιπά ιδρύματα, τα οποία είναι αναγκαία για τον έλεγχο του υπολογισμού. Η προσφεύγουσα παραπέμπει στο άρθρο 84, παράγραφος 3, της οδηγίας 2014/59 και στις προβλεπόμενες στα άρθρα 431 επ. του κανονισμού 575/2013 υποχρεώσεις των πιστωτικών ιδρυμάτων περί αποκάλυψης στοιχείων.

63 Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, το ΕΣΕ παρέβη ουσιωδώς και πολλαπλώς την υποχρέωση αιτιολόγησης, με συνέπεια να πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Η παρασχεθείσα αιτιολογία δεν παρέχει ούτε στα ιδρύματα ούτε στην FMSA τη δυνατότητα να επαληθεύσουν και να ελέγξουν τον υπολογισμό της εισφοράς. Ακόμη και το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να ελέγξει την προσβαλλόμενη απόφαση και, κατά συνέπεια, να τηρήσει το ίδιο την υποχρέωση αιτιολόγησης. Η απόφασή του θα εκδοθεί κατ' ανάγκην υπό συνθήκες που στοιχειοθετούν προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη κατά το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη.

64 Κατά την προσφεύγουσα, οι παραβάσεις της υποχρέωσης αιτιολόγησης συνεπάγονται ενδεχομένως ουσιαστικές πλημμέλειες, οι οποίες δεν μπορούν να προσδιοριστούν επειδή ακριβώς δεν υφίσταται πλήρης αιτιολογία.

65 Για τους ίδιους λόγους, το ΕΣΕ προσέβαλε επίσης το δικαίωμα της προσφεύγουσας σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Συγκεκριμένα, ελλείψει επαρκούς αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να βεβαιωθεί ότι η απόφαση αυτή στηρίζεται σε αρκούντως στέρεα πραγματική βάση, ούτε και να εκτιμήσει με αφηρημένο τρόπο την ευλογοφάνεια των δεδομένων και των αξιών, καθώς και των σταδίων που ακολουθήθηκαν για τον υπολογισμό της επίδικης εισφοράς.

66 Τέλος, η προσφεύγουσα, επικαλούμενη το άρθρο 277 ΣΛΕΕ, υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί και για τον λόγο ότι τα άρθρα 4 έως 7 και 9 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, καθώς και το παράρτημα I, παραβιάζουν την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, καθόσον δημιουργούν ένα σύνθετο σύστημα καθορισμού των εισφορών, με ευρέα περιθώρια διακριτικής ευχέρειας και εντελώς αδιαφανή χαρακτήρα, στο πλαίσιο της εφαρμογής του οποίου το ΕΣΕ δεν είναι σε θέση να παράσχει επαληθεύσιμη και ελέγξιμη αιτιολογία όσον αφορά τη συγκεκριμένη επιβάρυνση που επιβάλλεται σε κάθε ίδρυμα.

67 Το ΕΣΕ, υποστηριζόμενο κατ' ουσίαν από την Επιτροπή, αμφισβητεί τα επιχειρήματα αυτά.

68 Κατ' αρχάς, το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης είναι επαρκής όχι μόνον όσον αφορά τις ΕΑΕ, σε επίπεδο κατανόησης της λογικής του υπολογισμού, αλλά και γενικώς.

69 Εν συνεχεία, το ΕΣΕ επικαλείται διάφορες παραμέτρους του γενικότερου πλαισίου, οι οποίες, κατά την άποψή του, ασκούν επιρροή εν προκειμένω επί του περιεχομένου της υποχρέωσης αιτιολόγησης.

70 Πρώτον, τόσο η FMSA όσο και τα ιδρύματα έλαβαν μέρος στη διαδικασία υπολογισμού των εκ των προτέρων εισφορών.

71 Δεύτερον, η μεθοδολογία που πρέπει να εφαρμόζεται για τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών εκτίθεται σαφώς στην ισχύουσα νομοθεσία, ιδίως στο άρθρο 70, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 806/2014, καθώς και στο τμήμα 2 και στο παράρτημα I του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

72 Τρίτον, από τη νομολογία προκύπτει ότι μια απόφαση η οποία ακολουθεί την πάγια πρακτική λήψης αποφάσεων μπορεί να αιτιολογηθεί συνοπτικώς, ιδίως δι' αναφοράς στην πρακτική αυτή.

73 Επιπλέον, το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι το περιεχόμενο της υποχρέωσης αιτιολόγησης έναντι της προσφεύγουσας –σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς της– δεν επιβάλλει να της παρέχεται η δυνατότητα να εκτιμά με ακρίβεια εάν οι υπολογισμοί είναι ορθοί ή όχι. Τούτο συνάγεται από τη νομολογία σχετικά με άλλους τομείς του δικαίου της Ένωσης, ιδίως τον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού.

74 Στο πλαίσιο αυτό, το ΕΣΕ τονίζει το γεγονός ότι οι εκ των προτέρων εισφορές των (περίπου) 3 500 ιδρυμάτων συνδέονται μεταξύ τους, στο μέτρο που το ποσό όλων των εισφορών πρέπει να αντιστοιχεί στο ετήσιο επίπεδο-στόχο, και ότι, κατά συνέπεια, ο υπολογισμός της εισφοράς της προσφεύγουσας δεν στηρίζεται μόνο στις πληροφορίες που του διαβίβασε η ίδια, αλλά και σε εκείνες που διαβίβασαν τα 3 500 λοιπά ιδρύματα και συνδέονται με τις ιδιαιτερότητες της δραστηριότητάς τους, τις ευθύνες και τους κινδύνους τους, όπως τις αξιολόγησε το ΕΣΕ, στο πλαίσιο της προσβαλλόμενης απόφασης, υπό τη μορφή συγκριτικής κατάταξης των εν λόγω ιδρυμάτων. Οι πληροφορίες αυτές είναι εμπιστευτικές. Επομένως, η υποχρέωση αιτιολόγησης πρέπει να σταθμίζεται με την υποχρέωση προστασίας του επαγγελματικού απορρήτου όλων των οικείων ιδρυμάτων, η οποία επιβάλλεται στο ΕΣΕ.

75 Επιπλέον, από τη νομολογία προκύπτει ότι το περιεχόμενο της υποχρέωσης αιτιολόγησης μπορεί επίσης να περιοριστεί για επιτακτικούς λόγους αναγόμενους στην ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή στον χειρισμό των διεθνών σχέσεών τους.

76 Τέλος, η ανταλλαγή όλων των εμπιστευτικών πληροφοριών όλων των ιδρυμάτων των συμμετεχόντων κρατών μελών με κάθε ΕΑΕ βαίνει πέραν των όσων επιτάσσει το άρθρο 5, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81.

77 Κατά συνέπεια, ο βαθμός λεπτομέρειας της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης είναι επαρκής.

78 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας απαιτεί το Γενικό Δικαστήριο να είναι σε θέση να υπολογίσει εκ νέου την εισφορά, το ΕΣΕ υποστηρίζει ότι η ερμηνεία αυτή του ελέγχου νομιμότητας είναι υπερβολικά ευρεία και δεν ανταποκρίνεται στην υφιστάμενη νομολογία επί του θέματος. Ειδικότερα, το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας πρέπει να εκτιμάται στο πλαίσιο της θεσμικής ισορροπίας που καθιερώνει ο κανονισμός 806/2014 και ο εκτελεστικός κανονισμός 2015/81. Το ΕΣΕ είναι αρμόδιο για τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών. Ως εκ τούτου, κατά την άποψή του, το Γενικό Δικαστήριο δεν επιτρέπεται να υποκαθιστά με την απόφασή του την απόφαση του ΕΣΕ, υπολογίζοντας εκ νέου την εισφορά. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Γενικό Δικαστήριο είναι σε θέση να ελέγξει τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης λαμβάνοντας υπόψη το σχετικό νομικό πλαίσιο. Κατά συνέπεια, δεν υπήρξε προσβολή του δικαιώματος της προσφεύγουσας σε αποτελεσματική δικαστική προστασία.

79 Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο δύναται, στο πλαίσιο του ελέγχου του, να ζητήσει την προσκόμιση των κρίσιμων για τον έλεγχο αυτό πληροφοριών ή αποδεικτικών στοιχείων, σταθμίζοντας παράλληλα την τήρηση της εμπιστευτικότητας με την ανάγκη επαρκούς διασφάλισης του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, και να αντιμετωπίσει κατ' αυτόν τον τρόπο οποιαδήποτε ενδεχόμενη έλλειψη πληροφοριών που θα έθιγε σε κίνδυνο το εν λόγω δικαίωμα.

80 Για τους ίδιους λόγους, η ένσταση έλλειψης νομιμότητας που προβάλλει η προσφεύγουσα σε σχέση με τις διατάξεις του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 είναι αβάσιμη.

81 Εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό στοιχείο σχετικά με το υποτιθέμενο σφάλμα κατά τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών για το έτος 2017, ο υπολογισμός αυτός παραμένει, κατ' αρχήν, έγκυρος. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν έχει κανένα έννομο συμφέρον προς ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

82 Με την απάντησή του σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το ΕΣΕ διευκρίνισε ότι δεν ήταν δυνατό να γίνει εν προκειμένω χρήση της δυνατότητα που προβλέπεται στο άρθρο 84, παράγραφος 3, της οδηγίας 2014/59, το οποίο επικαλέστηκε η προσφεύγουσα (βλ. σημείο 62 ανωτέρω), και στο άρθρο 88, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014, σχετικά με τη γνωστοποίηση πληροφοριών εμπιστευτικού χαρακτήρα σε συνοπτική ή συγκεντρωτική μορφή, ούτως ώστε να μην είναι δυνατή η αναγνώριση των ιδρυμάτων. Κατά την άποψη του ΕΣΕ, στην προσφεύγουσα παρασχέθηκε ο μέγιστος αριθμός στοιχείων που επιτρέπει το ισχύον σύστημα.

– Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

83 Κατά πάγια νομολογία, η αιτιολόγηση την οποία επιτάσσει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξης και από αυτήν πρέπει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εκδίδει την πράξη, ούτως ώστε οι μεν ενδιαφερόμενοι να έχουν τη δυνατότητα να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου, το δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να μπορεί να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Comunidad Autónoma de Galicia και Retegal κατά Επιτροπής, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, σκέψη 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

84 Η υποχρέωση αιτιολόγησης πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης, και ιδίως με το περιεχόμενο της πράξης, τη φύση της παρατιθέμενης αιτιολογίας και το συμφέρον που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξης, ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά, να λάβουν εξηγήσεις. Δεν απαιτείται να εξειδικεύονται στην αιτιολογία όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα εάν η αιτιολογία μιας πράξης ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον τη διατύπωσή της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό ζήτημα (βλ. απόφαση της 7ης Μαρτίου 2013, Acino κατά Επιτροπής, T-539/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:110, σκέψη 124 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

85 Εξάλλου, η αιτιολογία μιας πράξης πρέπει να είναι λογική και, ιδίως, να μην εμφανίζει εσωτερικές αντιφάσεις που να εμποδίζουν την ορθή κατανόηση των λόγων έκδοσης της πράξης (βλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, Pilkington Group κατά Επιτροπής, T-462/12, EU:T:2015:508, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

86 Επιπλέον, υφίσταται στενή σχέση μεταξύ της υποχρέωσης αιτιολόγησης και του θεμελιώδους δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Housieaux, C-186/04, EU:C:2005:70, σημείο 32).

87 Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου που κατοχυρώνει το άρθρο 47 του Χάρτη απαιτεί να είναι ο ενδιαφερόμενος σε θέση να γνωρίζει την αιτιολογία στην οποία βασίζεται η αμφισβητούμενη απόφαση, τόσο προκειμένου να του παρασχεθεί η δυνατότητα να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσει, έχοντας γνώση όλων των στοιχείων, αν είναι σκόπιμο να προσφύγει στον αρμόδιο δικαστή, όσο και για να παρασχεθεί πλήρως στον δικαστή αυτόν η δυνατότητα άσκησης του ελέγχου νομιμότητας της εν λόγω πράξης, στον οποίο οφείλει να προβεί βάσει της Συνθήκης ΛΕΕ (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Νοεμβρίου

2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 13ης Μαρτίου 2019, AlzChem κατά Επιτροπής, C-666/17 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:196, σκέψη 54 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

88 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, μολονότι στο πλαίσιο του συστήματος που καθιερώνει ο κανονισμός 806/2014 και ο εκτελεστικός κανονισμός 2015/81 οι αποφάσεις που καθορίζουν τις εκ των προτέρων εισφορές κοινοποιούνται στις ΕΑΕ, οι εν λόγω αποφάσεις αφορούν άμεσα και ατομικά τα ιδρύματα που οφείλουν τις ως άνω εισφορές, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα (βλ. σκέψη 28 ανωτέρω).

89 Επομένως, για να εκτιμηθεί η έκταση της υποχρέωσης αιτιολόγησης των οικείων αποφάσεων, πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη το συμφέρον που μπορούν να έχουν τα ιδρύματα αυτά ως προς την παροχή διευκρινίσεων (αποφάσεις της 28ης Νοεμβρίου 2019, Hypo Vorarlberg Bank κατά ΕΣΕ, T-377/16, T-645/16 και T-809/16, EU:T:2019:823, σκέψη 176, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Portigon κατά ΕΣΕ, T-365/16, EU:T:2019:824, σκέψη 164).

90 Εξάλλου, το ΕΣΕ υπολογίζει και καθορίζει τις εκ των προτέρων εισφορές. Οι αποφάσεις του ΕΣΕ επί του υπολογισμού των εν λόγω εισφορών απευθύνονται μόνο στις ΕΑΕ (άρθρο 5, παράγραφος 1, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81) και σε αυτές εναπόκειται να τις γνωστοποιούν στα ιδρύματα (άρθρο 5, παράγραφος 2, του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81) και να εισπράττουν τις εισφορές από τα ιδρύματα βάσει των εν λόγω αποφάσεων (άρθρο 67, παράγραφος 4, του κανονισμού 806/2014) (αποφάσεις της 28ης Νοεμβρίου 2019, Hypo Vorarlberg Bank κατά ΕΣΕ, T-377/16, T-645/16 και T-809/16, EU:T:2019:823, σκέψη 204, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Portigon κατά ΕΣΕ, T-365/16, EU:T:2019:824, σκέψη 179).

91 Επομένως, όταν το ΕΣΕ ενεργεί δυνάμει του άρθρου 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014, εκδίδει αποφάσεις που έχουν απρόσβλητο χαρακτήρα και αφορούν, ατομικά και άμεσα, τα ιδρύματα (αποφάσεις της 28ης Νοεμβρίου 2019, Hypo Vorarlberg Bank κατά ΕΣΕ, T-377/16, T-645/16 και T-809/16, EU:T:2019:823, σκέψη 205, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Portigon κατά ΕΣΕ, T-365/16, EU:T:2019:824, σκέψη 180).

92 Κατά συνέπεια, εναπόκειται στο ΕΣΕ, ως συντάκτη των αποφάσεων αυτών, να τις αιτιολογήσει. Η υποχρέωση αυτή δεν μπορεί να μεταβιβασθεί στις ΕΑΕ και η παράβασή της δεν μπορεί να θεραπευθεί από αυτές, διότι άλλως θα παραγνωριζόταν η ιδιότητα του ΕΣΕ ως συντάκτη των εν λόγω αποφάσεων και η εξ αυτού ευθύνη του και θα προκαλούνταν, λαμβανομένης υπόψη της ποικιλομορφίας των ΕΑΕ, κίνδυνος άνισης μεταχείρισης των ιδρυμάτων όσον αφορά την αιτιολογία των αποφάσεων του ΕΣΕ (αποφάσεις της 28ης Νοεμβρίου 2019, Hypo Vorarlberg Bank κατά ΕΣΕ, T-377/16, T-645/16 και T-809/16, EU:T:2019:823, σκέψη 206, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Portigon κατά ΕΣΕ, T-365/16, EU:T:2019:824, σκέψη 181).

93 Εν προκειμένω, όσον αφορά το κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης, οι αιτιολογικές αναφορές περιλαμβάνουν, ως νομική βάση, τον κανονισμό 806/2014, την οδηγία 2014/59, τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/81, τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63 και τη διακυβερνητική συμφωνία που μνημονεύεται στη σκέψη 2 ανωτέρω και περιέχουν διάφορα στοιχεία σχετικά με τη συνεκτίμηση των εισπραχθεισών εκ των προτέρων εισφορών για τα έτη 2015 και 2016. Στη συνέχεια παρατίθενται οι ουσιαστικές διατάξεις της προσβαλλόμενης απόφασης («[Το ΕΣΕ στην εκτελεστική του σύνοδο] εγκρίνει τα ποσά των εκ των προτέρων εισφορών στο [ΕΤΕ] για το έτος 2017 όπως αυτά παρατίθενται στο παράρτημα») και έντεκα σημεία στα οποία εκτίθεται, γενικώς, η διαδικασία υπολογισμού των εκ των προτέρων εισφορών. Τέλος, το σημείο 12 διευκρινίζει ότι «[η προσβαλλόμενη απόφαση] ισχύει από την ημέρα της έκδοσής της».

94 Το παράρτημα της προσβαλλόμενης απόφασης, όπως προσκομίστηκε από το ΕΣΕ με την απάντησή του στη διάταξη της 9ης Σεπτεμβρίου 2019, περιλαμβάνει πίνακα στον οποίο αναγράφεται, για κάθε ίδρυμα, το συμμετέχον κράτος μέλος στο οποίο έχει λάβει άδεια λειτουργίας, το είδος της μεθόδου

που χρησιμοποιήθηκε για τον υπολογισμό του «ευρωπαϊκού» σκέλους της εκ των προτέρων εισφοράς για το έτος 2017, το ύψος της εισφοράς αυτής και, στη στήλη με τίτλο «Συντελεστής προσαρμογής κινδύνου (ΕΑ)», το ποσό του «ευρωπαϊκού» πολλαπλασιαστή προσαρμογής κινδύνου (βλ. άρθρο 9 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 και άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81), που εφαρμόζεται στην περίπτωσή του.

95 Δεν αμφισβητείται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει, πέραν των γενικών εξηγήσεων που περιλαμβάνονται στο κείμενό της, σχεδόν κανένα στοιχείο σχετικά με τον υπολογισμό της εισφοράς της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή δεν αναφέρει παρά μόνον τον τύπο της μεθόδου και το ποσό του πολλαπλασιαστή προσαρμογής κινδύνου που εφαρμόστηκαν στην προσφεύγουσα για τον υπολογισμό του «ευρωπαϊκού» σκέλους της εισφοράς της.

96 Επισημαίνεται περαιτέρω ότι από το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81 προκύπτει ότι ο υπολογισμός της εισφοράς από το ΕΣΕ σε σχέση με το ευρωπαϊκό πλαίσιο αφορά, για το έτος 2017, το 60 % μόνον της εισφοράς, ενώ το εθνικό σκέλος αφορά το 40 %.

97 Όσον αφορά το έγγραφο με τίτλο «Λεπτομέρειες του υπολογισμού» (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω), ακόμη και αν υποτεθεί ότι προέρχεται πράγματι από το ΕΣΕ, όπως υποστήριξε το ΕΣΕ κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι αναφέρει, πέραν των στοιχείων που μνημονεύονται στη σκέψη 94 ανωτέρω, τον τύπο της μεθόδου για τον υπολογισμό του «εθνικού» σκέλους της εισφοράς και το ποσό του «εθνικού» πολλαπλασιαστή προσαρμογής κινδύνου καθώς και άλλα στοιχεία υπολογισμού, εντούτοις δεν περιέχει κανένα επαρκές στοιχείο για τον έλεγχο του ακριβούς ύψους της εισφοράς.

98 Ειδικότερα, το έγγραφο αυτό δεν περιέχει κανένα στοιχείο υπολογισμού για τα (περίπου) 3 500 άλλα ιδρύματα, ενώ, κατ' εφαρμογήν ιδίως των άρθρων 4 έως 7 και 9 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, ο υπολογισμός της εισφοράς της προσφεύγουσας συνεπάγεται, αφενός, την αναλογική στάθμιση του ποσού του παθητικού της (εκτός ιδίων κεφαλαίων και καλυπτόμενων καταθέσεων) με το σύνολο του παθητικού (εκτός ιδίων κεφαλαίων και καλυπτόμενων καταθέσεων) όλων των λοιπών ιδρυμάτων και, αφετέρου, εκτίμηση του προφίλ κινδύνου της σε σύγκριση με τα προφίλ κινδύνου των λοιπών ιδρυμάτων με βάση τους προβλεπόμενους δείκτες.

99 Για να δικαιολογήσει την έλλειψη των στοιχείων αυτών, το ΕΣΕ ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι τα στοιχεία που αφορούν τα λοιπά ιδρύματα είναι εμπιστευτικά.

100 Το Γενικό Δικαστήριο δεν αμφισβητεί τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των στοιχείων των (περίπου) 3 500 λοιπών ιδρυμάτων, αλλά επισημαίνει ότι ο υπολογισμός της εισφοράς της προσφεύγουσας, στο μέτρο που στηρίζεται κατά τρόπο αλληλένδετο στα στοιχεία αυτά, αποδεικνύεται εγγενώς αδιαφανής.

101 Ασφαλώς, η προσφεύγουσα μπορεί να εξετάσει τη μέθοδο υπολογισμού της εκ των προτέρων εισφοράς, όπως αυτή ορίζεται στη νομοθεσία και εκτίθεται στο κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης. Μπορεί, ενδεχομένως, να αμφισβητήσει ορισμένες πτυχές της εν λόγω μεθόδου καθώς και την εφαρμογή τους στην περίπτωσή της, όπως, για παράδειγμα, την εκ μέρους του ΕΣΕ αξιολόγηση των δεδομένων της δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

102 Ωστόσο, πέραν τέτοιων συγκεκριμένων αμφισβητήσεων, καθόσον η εισφορά της προσφεύγουσας υπολογίζεται κατά τρόπο αλληλένδετο και βάσει μη γνωστοποιούμενων στοιχείων, η μέθοδος υπολογισμού θίγει τη δυνατότητά της να αμφισβητήσει λυσιτελώς την προσβαλλόμενη απόφαση.

103 Τις εκτιμήσεις αυτές επιβεβαιώνει παρεμπιπτόντως το ΕΣΕ στο πλαίσιο της απάντησής του στον τέταρτο και στον πέμπτο λόγο ακυρώσεως. Με τους λόγους αυτούς, η προσφεύγουσα αμφισβητεί συγκεκριμένα στοιχεία του υπολογισμού της εισφοράς της, επικαλούμενη, μεταξύ άλλων, το φερόμενο

ως υγιές προφίλ κινδύνου της που προκύπτει από την εκ μέρους της σύγκριση των οικονομικών δεδομένων της με δεδομένα άλλων ιδρυμάτων. Το ΕΣΕ απορρίπτει τη σύγκριση αυτή με την αιτιολογία ότι δεν είναι ίσης αξίας με την εξαντλητική ανάλυση στην οποία το ίδιο προέβη σύμφωνα με τη νομοθεσία. Το Γενικό Δικαστήριο, όμως, δεν μπορεί παρά να διαπιστώσει, όσον αφορά την απάντηση του ΕΣΕ, ότι η προσφεύγουσα αδυνατεί να έχει πρόσβαση στα ακριβή και εξαντλητικά στοιχεία που θα της παρείχαν τη δυνατότητα να προβεί σε μια τέτοια ανάλυση.

104 Επιπλέον, στο μέτρο που, στο πλαίσιο της απάντησής του στον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, το ΕΣΕ επιμένει ότι τα ποσά του πολλαπλασιαστή προσαρμογής κινδύνου τα οποία εφαρμόστηκαν στην περίπτωση της προσφεύγουσας «παραμέν[ουν] εντός των ορίων του άρθρου 9, παράγραφος 3, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού [2015/63], ήτοι μεταξύ 0,8 και 1,5», επισημαίνεται ότι η απάντηση αυτή δεν αίρει τις ανησυχίες της προσφεύγουσας. Οι εν λόγω ανησυχίες δεν έγκεινται στο κατά πόσον ο πολλαπλασιαστής παραμένει εντός των προαναφερθέντων ορίων, στοιχείο που μπορεί να διαπιστωθεί με βάση την παρασχεθείσα αιτιολογία, αλλά στο κατά πόσον ο πολλαπλασιαστής αυτός δεν περιέχει κάποιο σφάλμα εντός των ανωτέρω ορίων, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στο έγγραφο με τίτλο «Λεπτομέρειες του υπολογισμού», το προβλεπόμενο από την προαναφερθείσα διάταξη εύρος αντιπροσωπεύει, όσον αφορά το ύψος της εισφοράς της προσφεύγουσας, διαφορά [*εμπιστευτικό*] [1].

105 Ο δε πίνακας τον οποίο δημοσίευσε το ΕΣΕ στον ιστότοπό του και τον οποίο μνημόνευσε επίσης στην απάντησή του στον πέμπτο λόγο ακυρώσεως δεν παρέχει κανένα στοιχείο σχετικά. Ο πίνακας αυτός παραθέτει τον αριθμό των ιδρυμάτων στα οποία εφαρμόστηκαν τα ποσά του πολλαπλασιαστή προσαρμογής κινδύνου στο πλαίσιο της ευρωζώνης όταν ο πολλαπλασιαστής κυμαίνεται μεταξύ 0,8 και 0,9, μεταξύ 0,9 και 1, κ.ο.κ. έως μεταξύ 1,4 και 1,5. Όπως και το παράρτημα της προσβαλλόμενης απόφασης, ο εν λόγω πίνακας παρέχει αποσπασματικές μόνον πληροφορίες σχετικά με τον υπολογισμό της εκ των προτέρων εισφοράς, καθότι αφορά μόνον τον πολλαπλασιαστή προσαρμογής κινδύνου εντός ευρωπαϊκού πλαισίου. Ο ως άνω πίνακας –ο οποίος δημοσιεύθηκε μάλιστα μετά την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής– δεν καθιστά δυνατή την επαλήθευση της ακρίβειας του υπολογισμού του εν λόγω πολλαπλασιαστή στην περίπτωση της προσφεύγουσας και, κατά συνέπεια, της εισφοράς της.

106 Εξάλλου, δεν αμφισβητείται από το ΕΣΕ ότι ίδρυμα όπως η προσφεύγουσα δεν μπορεί να γνωρίζει ακριβώς τον λόγο για τον οποίο η εισφορά της αυξάνεται, μειώνεται ή παραμένει σταθερή από το ένα έτος στο άλλο, δεδομένου ότι οι εν λόγω μεταβολές ή η σταθερότητα προκύπτουν από μια συγκριτική κατάταξη της οποίας τους όρους αγνοεί εξ ορισμού. Η εισφορά ενός ιδρύματος μπορεί να αυξηθεί ενώ το προφίλ ιδίου κινδύνου είναι καθοδικό και αντιστρόφως, χωρίς να διαθέτει το ίδρυμα στοιχεία που το δικαιολογούν, καθόσον πρόκειται για εμπιστευτικά στοιχεία.

107 Πλην όμως, από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ προκύπτει ότι οι νομικές πράξεις πρέπει να είναι αιτιολογημένες και η νομολογία υπενθυμίζει ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης ισχύει για κάθε πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2009, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, C-370/07, EU:C:2009:590, σκέψη 42).

108 Εξάλλου, από τη νομολογία προκύπτει ότι η υποχρέωση τήρησης του επαγγελματικού απορρήτου δεν μπορεί να δικαιολογήσει την ελλιπή αιτιολόγηση. Η υποχρέωση της τήρησης του επαγγελματικού απορρήτου δεν μπορεί να ερμηνευθεί τόσο διασταλτικά ώστε να καθιστά άνευ ουσιαστικού περιεχομένου την υποχρέωση αιτιολόγησης (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Club Hotel Loutraki κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/15 P, EU:C:2016:989, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

1 Μη δημοσιοποιούμενα εμπιστευτικά στοιχεία.

109 Εν προκειμένω, η αιτιολογία που παρασχέθηκε στην προσφεύγουσα δεν της παρέχει τη δυνατότητα να επαληθεύσει το ποσό της εισφοράς της, το οποίο ωστόσο αποτελεί το ουσιώδες στοιχείο της προσβαλλόμενης απόφασης καθόσον την αφορά. Περιάγει την προσφεύγουσα σε θέση στην οποία δεν μπορεί να γνωρίζει αν το ποσό αυτό υπολογίστηκε ορθώς ή αν πρέπει να το αμφισβητήσει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, χωρίς ωστόσο να μπορεί, όπως οφείλει να πράξει στο πλαίσιο ένδικης προσφυγής, να προσδιορίσει σε σχέση με το εν λόγω ποσό τα αμφισβητούμενα στοιχεία της προσβαλλόμενης απόφασης, να διατυπώσει τις σχετικές αιτιάσεις και να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία μπορεί να συνίστανται σε σοβαρές ενδείξεις, πρόσφορες να αποδείξουν το βάσιμο των αιτιάσεών της (πρβλ. απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, KME Germany κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-389/10 P, EU:C:2011:816, σκέψη 132).

110 Επομένως, το ΕΣΕ παρέβη την υποχρέωση αιτιολόγησης.

111 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τα λοιπά επιχειρήματα που προβάλλει το ΕΣΕ.

112 Όσον αφορά το επιχείρημα περί συμμετοχής της προσφεύγουσας στη διαδικασία λήψης αποφάσεων, επισημαίνεται ότι η συμμετοχή αυτή περιορίζεται στην παροχή πληροφοριών από το ίδρυμα στο ΕΣΕ, σύμφωνα με το άρθρο 14 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63 και σύμφωνα με τους μορφότυπους ανταλλαγής δεδομένων και τις παρουσιάσεις που ορίζονται από το ΕΣΕ κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6 του εκτελεστικού κανονισμού 2015/81. Δεν παρέχει στο ίδρυμα κανένα μέσο για να ελέγξει την ακρίβεια της εισφοράς του.

113 Το ίδιο ισχύει, για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 101 και 102 ανωτέρω, ως προς το επιχείρημα του ΕΣΕ ότι η μέθοδος υπολογισμού εκτίθεται στην εφαρμοστέα νομοθεσία.

114 Όσον αφορά το επιχείρημα του ΕΣΕ που στηρίζεται στη νομολογία σχετικά με τις αποφάσεις που εντάσσονται στο πλαίσιο πάγιας πρακτικής λήψης αποφάσεων και μπορούν να αιτιολογηθούν συνοπτικώς, επισημαίνονται τα ακόλουθα.

115 Η νομολογία αυτή είναι αλυσιτελής, καθόσον δεν αφορά το επίμαχο εν προκειμένω ζήτημα της απόκρυψης δεδομένων λόγω του εμπιστευτικού τους χαρακτήρα.

116 Κατά τα λοιπά, δεδομένου ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι το ΕΣΕ χρησιμοποιεί τεχνολογίες πληροφοριών (αρχεία μορφότυπου XLSX, ηλεκτρονικά μηνύματα) για τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών και για τη λήψη των αποφάσεων επί των εισφορών αυτών, γεγονός που καθιστά δυνατή την εύκολη και ταχεία διαμόρφωση και διάδοση μεγάλου αριθμού πληροφοριών, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι ισχύουν εν προκειμένω εκτιμήσεις ουσιαστικής, τεχνικής ή διεκπεραιωτικής φύσης, οι οποίες ενίοτε προβάλλονται για να δικαιολογηθεί συνοπτική αιτιολόγηση.

117 Τέλος και εν πάση περιπτώσει, δεν τίθεται εν προκειμένω ζήτημα πάγιας πρακτικής λήψης αποφάσεων. Όπως παρατηρεί η προσφεύγουσα, το 2017 το ΕΣΕ καθόρισε μόλις για δεύτερη φορά τις εκ των προτέρων εισφορές προς το ΕΤΕ. Επιπλέον, η απόφαση του ΕΣΕ περί καθορισμού των εκ των προτέρων εισφορών στο ΕΤΕ για το έτος 2016 ακυρώθηκε (αποφάσεις της 28ης Νοεμβρίου 2019, Banco Cooperativo Español κατά ΕΣΕ, T-323/16, EU:T:2019:822, της 28ης Νοεμβρίου 2019, Hypo Vorarlberg Bank κατά ΕΣΕ, T-377/16, T-645/16 και T-809/16, EU:T:2019:823, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Portigon κατά ΕΣΕ, T-365/16, EU:T:2019:824).

118 Όσον αφορά το επιχείρημα που στηρίζεται στη νομολογία σχετικά με την αιτιολόγηση στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού, είναι αληθές ότι, κατά πάγια νομολογία, στον τομέα αυτόν η Επιτροπή δεν υποχρεούται, στο πλαίσιο της υποχρέωσης αιτιολόγησης, να εκθέσει με την απόφασή της τα αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων (βλ. απόφαση της 5ης Ιουνίου 2012, Imperial Chemical Industries κατά Επιτροπής, T-214/06, EU:T:2012:275, σκέψη 100 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

119 Ωστόσο, υπογραμμίζεται ότι από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι τα πρόστιμα συνιστούν ένα μέσο της πολιτικής ανταγωνισμού της Επιτροπής, η οποία πρέπει να διαθέτει ορισμένο περιθώριο εκτίμησης για τον καθορισμό του ύψους των προστίμων, ώστε να προσανατολίζει τη συμπεριφορά των επιχειρήσεων προς την τήρηση των κανόνων ανταγωνισμού. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν δύναται, καταφεύγοντας αποκλειστικά και με μηχανικό τρόπο σε αριθμητικούς τύπους, να απεμπολεί την εξουσία εκτίμησης που διαθέτει. Αν η Επιτροπή υποχρεούνταν να παραθέτει στην απόφασή της τα σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων αριθμητικά στοιχεία, θα περιοριζόταν το αποτρεπτικό αποτέλεσμά τους (πρβλ. αποφάσεις της 2ας Οκτωβρίου 2003, Salzgitter κατά Επιτροπής, C-182/99 P, EU:C:2003:526, σκέψη 75, της 8ης Ιουλίου 2008, BPB κατά Επιτροπής, T-53/03, EU:T:2008:254, σκέψεις 335 και 336, και της 28ης Νοεμβρίου 2019, Hypo Vorarlberg Bank κατά ΕΣΕ, T-377/16, T-645/16 και T-809/16, EU:T:2019:823, σκέψη 198 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

120 Οι εκτιμήσεις αυτές όμως δεν μπορούν να εφαρμοστούν στην υπό κρίση υπόθεση.

121 Αφενός, η υπό κρίση υπόθεση δεν εντάσσεται στο πλαίσιο ρύθμισης που περιλαμβάνει την ύπαρξη περιθωρίου εκτίμησης προκειμένου να κατευθυνθεί η συμπεριφορά των επιχειρήσεων, αλλά στο πλαίσιο αντικειμενικού υπολογισμού, ο οποίος δεν καταλείπει, κατ' αρχήν, κανένα περιθώριο εκτίμησης τέτοιας φύσης στον συντάκτη του εν λόγω υπολογισμού.

122 Αφετέρου, η υπό κρίση υπόθεση δεν αφορά διαδικασία επιβολής κυρώσεων ώστε να δικαιολογεί τη διατήρηση ενός αποτρεπτικού χαρακτήρα, αλλά εντάσσεται σε διαδικασία παρόμοια με εκείνη της φορολόγησης. Στο πλαίσιο αυτό, δεν υπάρχει κανένας λόγος να στερηθεί ο οφειλέτης τη δυνατότητα να ελέγξει την ορθότητα της εισφοράς του. Συναφώς, και αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το ΕΣΕ, ορθώς η προσφεύγουσα επικαλείται την απόφαση της 13ης Ιουνίου 1958, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (9/56, EU:C:1958:7, σ. 180), στην οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι η νομική δικαιολόγηση της προσβαλλόμενης απόφασης στην υπόθεση εκείνη, περί αυτεπάγγελτης επιβολής εισφοράς, απαιτούσε τον ακριβή και λεπτομερή υπολογισμό των στοιχείων της απαίτησης για την οποία αποτελούσε εκτελεστό τίτλο, ότι μόνον βάσει ενός τέτοιου υπολογισμού μπορούσε να χωρήσει δικαστικός έλεγχος και ότι, ελλείψει τέτοιων στοιχείων, η επίμαχη απόφαση δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη (βλ. επίσης απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1963, Macchiorlati Dalmas κατά Ανωτάτης Αρχής, 1/63, EU:C:1963:58, σ. 636).

123 Η εκ μέρους του ΕΣΕ παραπομπή στη διάταξη της 22ας Φεβρουαρίου 2005, Hynix Semiconductor κατά Συμβουλίου (T-383/03, EU:T:2005:57, σκέψη 35), είναι προδήλως αλυσιτελής εν προκειμένω. Πράγματι, η διάταξη αυτή δεν αφορούσε την υποχρέωση αιτιολόγησης μιας πράξης, αλλά μόνον την υποχρέωση που υπέχει ο διάδικος ο οποίος υποβάλλει αίτημα εμπιστευτικής μεταχείρισης σε διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου να αιτιολογήσει το αίτημά του.

124 Όσον αφορά τις αναφορές του ΕΣΕ σε υποθέσεις σχετικά με τη σύναψη δημοσίων συμβάσεων και τις κρατικές ενισχύσεις, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στις επίμαχες υποθέσεις, ότι η απόκρυψη οικονομικών στοιχείων στο μη εμπιστευτικό κείμενο της επίδικης απόφασης δεν είχε καταστήσει αδύνατη για τις προσφεύγουσες την κατανόηση της συλλογιστικής που ακολούθησε η Επιτροπή, ούτε παρακώλυσε τη δυνατότητά τους να αμφισβητήσουν την απόφαση αυτή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ούτε περαιτέρω εμπόδισε το Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο στο πλαίσιο της ασκηθείσας προσφυγής (απόφαση της 8ης Ιανουαρίου 2015, Club Hotel Loutraki κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-58/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:1, σκέψεις 73 και 77), και ότι οι προσφεύγουσες είχαν επαρκή γνώση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων των προσφορών των λοιπών προτιμηθέντων διαγωνιζομένων (απόφαση της 8ης Ιουλίου 2015, European Dynamics Luxembourg κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-536/11, EU:T:2015:476, σκέψη 47 και σκέψη 50 in fine).

125 Αντιθέτως, εν προκειμένω, όπως ήδη επισημάνθηκε στις σκέψεις 93 έως 106 και 109 ανωτέρω, η αιτιολογία που παρασχέθηκε στην προσφεύγουσα, ακόμη και αν ληφθεί υπόψη το έγγραφο με τίτλο «Λεπτομέρειες του υπολογισμού», δεν της παρέχει τη δυνατότητα να εξακριβώσει αν το ποσό της εισφοράς της συνάδει με την εφαρμοστέα νομοθεσία και, επομένως, να αποφασίσει, έχοντας πλήρη γνώση της κατάστασης, αν είναι σκόπιμο να προσφύγει στο αρμόδιο δικαστήριο και υπό ποιους όρους.

126 Όσον αφορά την εκ μέρους του ΕΣΕ επίκληση της νομολογίας σχετικά με την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, κατά την οποία επιτακτικοί λόγοι αναγόμενοι στην ασφάλεια ή απορρέοντες από τις διεθνείς σχέσεις της Ένωσης και των κρατών μελών της αποκλείουν τη γνωστοποίηση ορισμένων στοιχείων που συνδέονται με την αιτιολόγηση (πρβλ. απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-390/08, EU:T:2009:401, σκέψη 81), επισημαίνεται απλώς ότι ο τομέας της τραπεζικής ένωσης ουδεμία σχέση έχει με τις θεματικές της καταπολέμησης της τρομοκρατίας.

127 Τέλος, και αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το ΕΣΕ, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η δυνατότητα του Γενικού Δικαστηρίου να ζητήσει από το ΕΣΕ να προσκομίσει στοιχεία στο πλαίσιο της εξέτασης της νομιμότητας της προσβαλλόμενης απόφασης δεν μπορεί να μεταβάλει, εν προκειμένω, τη διαπίστωση περί παράβασης της υποχρέωσης αιτιολόγησης ούτε να διασφαλίσει τον σεβασμό του δικαιώματος της προσφεύγουσας σε αποτελεσματική δικαστική προστασία.

128 Συγκεκριμένα, η προσβαλλόμενη απόφαση έπρεπε να είναι επαρκώς αιτιολογημένη κατά τον χρόνο έκδοσής της και, εν πάση περιπτώσει, πριν από την άσκηση της προσφυγής ακυρώσεως. Η έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να θεραπευθεί μετά την άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ιδίως κατόπιν μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας ή διεξαγωγής αποδείξεων που έλαβε το Γενικό Δικαστήριο.

129 Όσον αφορά την ένσταση έλλειψης νομιμότητας που προέβαλε η προσφεύγουσα, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα που προέβαλε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατά το οποίο η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης καθότι η μέθοδος υπολογισμού της εισφοράς της, η οποία στηρίζεται στην αλληλεξάρτηση των εισφορών και τη χρήση εμπιστευτικών δεδομένων, βασίζεται λιγότερο στον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63 και περισσότερο στον κανονισμό 806/2014 και την οδηγία 2014/59, κατά των οποίων η προσφεύγουσα δεν προέβαλε ένσταση έλλειψης νομιμότητας. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις εκτιμήσεις που εκτίθενται κατωτέρω, το γεγονός ότι ο υπολογισμός της εκ των προτέρων εισφοράς της προσφεύγουσας είναι αδιαφανής και, ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα δεν είναι σε θέση να ελέγξει την ακρίβειά του προκύπτει, τουλάχιστον εν μέρει, από τη μέθοδο υπολογισμού που όρισε η ίδια η Επιτροπή στον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63, ήτοι χωρίς τούτο να της έχει επιβληθεί με τον κανονισμό 806/2014 ή με την οδηγία 2014/59.

130 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014 και του άρθρου 103, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/59, η εκ των προτέρων εισφορά ενός ιδρύματος υπολογίζεται, κατ' ουσίαν, σε δύο στάδια.

131 Υπολογίζεται κατ' αρχάς μια «κατ' αποκοπή εισφορά» (στην πραγματικότητα, για τα σημαντικότερα ιδρύματα, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, μια «βασική ετήσια συνεισφορά» κατά τον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63, βλ. αιτιολογική σκέψη 5 του κανονισμού αυτού), που βασίζεται κατ' αναλογίαν στο ύψος των υποχρεώσεων ενός ιδρύματος, εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων και των καλυπτόμενων καταθέσεων, σε σχέση με το σύνολο των υποχρεώσεων, εξαιρουμένων των ιδίων κεφαλαίων και των καλυπτόμενων καταθέσεων, όλων των ιδρυμάτων με άδεια λειτουργίας στο έδαφος των συμμετεχόντων κρατών μελών.

132 Στη συνέχεια, η «βασική ετήσια συνεισφορά» προσαρμόζεται ανάλογα με το προφίλ κινδύνου του ιδρύματος.

133 Τα κριτήρια της προσαρμογής αυτής καθορίζονται στον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό 2015/63, τον οποίο εξέδωσε η Επιτροπή βάσει του άρθρου 103, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, και παράγραφος 7, της οδηγίας 2014/59 και ο οποίος εφαρμόζεται στο πλαίσιο του κανονισμού 806/2014 δυνάμει του άρθρου 70, παράγραφος 6, αυτού.

134 Εντούτοις, από το άρθρο 103, παράγραφος 7, της οδηγίας 2014/59, το οποίο αποτελεί τη νομική βάση του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, δεν προκύπτει ότι η προσαρμογή ανάλογα με το προφίλ κινδύνου πρέπει κατ' ανάγκην να γίνεται με αλληλένδετο τρόπο υπολογισμού ο οποίος στηρίζεται σε εμπιστευτικά δεδομένα τρίτων.

135 Πράγματι, τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη για την προσαρμογή ανάλογα με το προφίλ κινδύνου, τα οποία απαριθμεί το προαναφερθέν άρθρο 103, παράγραφος 7, αφορούν όλα αποκλειστικώς το οικείο ίδρυμα, ήτοι, πρώτον, η έκθεση του ιδρύματος σε κινδύνους, συμπεριλαμβανομένης της σπουδαιότητας των εμπορικών δραστηριοτήτων του, των εκτός ισολογισμού ανοιγμάτων και του βαθμού μόχλευσής του, δεύτερον, η σταθερότητα και η ποικιλία των πηγών χρηματοδότησης του ιδρύματος και τα μη βαρυνόμενα περιουσιακά στοιχεία υψηλής ρευστότητας, τρίτον, η χρηματοοικονομική κατάσταση του ιδρύματος, τέταρτον, η πιθανότητα να τεθεί το ίδρυμα υπό καθεστώς εξυγίανσης, πέμπτον, ο βαθμός στον οποίο το ίδρυμα είχε επωφεληθεί στο παρελθόν από έκτακτη δημόσια χρηματοοικονομική στήριξη, έκτον, η πολυπλοκότητα της δομής του ιδρύματος και η δυνατότητα εξυγίανσής του, έβδομον, η σημασία του ιδρύματος για τη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος ή της οικονομίας ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών ή της Ένωσης και, όγδοον, κατά πόσον το ίδρυμα είναι μέρος ενός θεσμικού συστήματος προστασίας.

136 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η αλληλεξάρτηση και η χρήση εμπιστευτικών δεδομένων των λοιπών ιδρυμάτων απορρέουν από το άρθρο 69, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014, το οποίο καθορίζει, μέσω του επιπέδου-στόχου, ένα επίπεδο χρηματοδότησης του ΕΤΕ που πρέπει να επιτευχθεί έως το τέλος της αρχικής περιόδου, και από το άρθρο 70, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, το οποίο προβλέπει ότι το συνολικό ποσό των εισφορών δεν πρέπει να υπερβαίνει ετησίως το 12,5 % του επιπέδου-στόχου, διαπιστώνεται ότι οι δύο αυτές διατάξεις δεν επιβάλλουν, μέσω των ορίων που καθορίζουν, ένα αδιαφανές σύστημα προσαρμογής ανάλογα με το προφίλ κινδύνου για τα οικεία ιδρύματα, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα.

137 Πρώτον, το άρθρο 69, παράγραφος 1, του κανονισμού 806/2014 δεν ορίζει το επίπεδο-στόχο ως το ακριβές ανώτατο όριο χρηματοδότησης που πρέπει να τηρείται απαρεγκλίτως, αλλά μόνον ως ελάχιστο όριο («τουλάχιστον 1 %»).

138 Δεύτερον, το εν λόγω επίπεδο-στόχος καθορίζεται σε σχέση με το ποσό των καλυπτόμενων καταθέσεων του συνόλου των οικείων πιστωτικών ιδρυμάτων έως το τέλος της λεγόμενης αρχικής περιόδου και, επομένως, σε σχέση με ποσό το οποίο θα μπορεί να υπολογιστεί μόνον στο τέλος του έτους 2023.

139 Τρίτον, μολονότι το άρθρο 70, παράγραφος 2, του κανονισμού 806/2014 απαιτεί οι εκ των προτέρων εισφορές που εισπράττονται για το επίμαχο έτος να μην υπερβαίνουν το 12,5 % του εν λόγω επιπέδου-στόχου, τούτο δεν έχει ως αποτέλεσμα απόλυτη ανάγκη καθορισμού, για κάθε έτος, συγκεκριμένου ποσού το οποίο θα πρέπει στη συνέχεια να κατανεμηθεί, στο πλαίσιο του υπολογισμού των εκ των προτέρων εισφορών, μεταξύ όλων των οικείων ιδρυμάτων. Πράγματι, πέραν του ότι το ποσοστό 12,5 % αφορά το επίπεδο-στόχο που ορίζεται ως ελάχιστο όριο και σε σχέση με ποσό που θα μπορεί να υπολογιστεί μόνο στο τέλος του έτους 2023, η διάταξη αυτή δεν απαγορεύει σώρευση των εκ των προτέρων εισφορών σε συνολικό ποσό που θα ανέρχεται ενδεχομένως, για το επίμαχο έτος, σε ποσοστό κατώτερο από το 12,5 % του εν λόγω επιπέδου-στόχου.

140 Ως εκ τούτου, εφόσον, αφενός, η οδηγία 2014/59 και ο κανονισμός 806/2014 δεν επέβαλλαν στην Επιτροπή να εφαρμόσει, διά του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63, μια αδιαφανή ως προς την προσφεύγουσα μέθοδο προσαρμογής ανάλογα με το προφίλ κινδύνου και, αφετέρου, η Επιτροπή είχε παραδεχτεί ότι, από οικονομικής απόψεως, ήταν δυνατόν να εκτιμηθεί το προφίλ κινδύνου ενός ιδρύματος αποκλειστικά βάσει των δικών του δεδομένων (πρβλ. απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2019, Portigon κατά ΕΣΕ, T-365/16, EU:T:2019:824, σκέψη 156), το γεγονός ότι η προσφεύγουσα περιόρισε την ένσταση έλλειψης νομιμότητας μόνον στον κανονισμό 2015/63 ουδόλως επηρεάζει τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου περί έλλειψης νομιμότητας της μεθόδου υπολογισμού των εκ των προτέρων εισφορών υπό το πρίσμα των απαιτήσεων του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, τουλάχιστον όσον αφορά το σκέλος της μεθόδου αυτής σχετικά με την προσαρμογή ανάλογα με το προφίλ κινδύνου, που καθορίζεται στον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό.

141 Επομένως, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης που διαπιστώθηκε εν προκειμένω στη σκέψη 110 ανωτέρω οφείλεται, όσον αφορά το σκέλος του υπολογισμού της εκ των προτέρων εισφοράς που αφορά την προσαρμογή ανάλογα με το προφίλ κινδύνου, στην κατ' ένσταση προβληθείσα έλλειψη νομιμότητας των άρθρων 4 έως 7 και 9 και του παραρτήματος Ι του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού 2015/63.

142 Κατά τα λοιπά και εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι η απαίτηση αρκούντως σαφούς αιτιολογίας των πράξεων, την οποία καθιερώνει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, αποτελεί μία από τις θεμελιώδεις αρχές του δικαίου της Ένωσης, την τήρηση των οποίων οφείλει να διασφαλίζει ο δικαστής, εν ανάγκη εξετάζοντας αυτεπαγγέλτως λόγο που αφορά παράβαση της υποχρέωσης αυτής (βλ. σκέψεις 36 και 37 ανωτέρω), και δεδομένου ότι, κατά παράβαση της υποχρέωσης αυτής, η προσφεύγουσα δεν διαθέτει επαρκή στοιχεία για να ελέγξει την ακρίβεια της εισφοράς της, το ΕΣΕ δεν μπορεί να θεραπεύσει μια τέτοια παράβαση με την επίκληση ρύθμισης του παραγώγου δικαίου.

143 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, συνάγεται, κατόπιν αποδοχής του λόγου ακυρώσεως που αφορά την παράβαση της υποχρέωσης κύρωσης, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει επίσης να ακυρωθεί λόγω παράβασης της υποχρέωσης αιτιολόγησης και λόγω προσβολής του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα.

Επί του περιορισμού των διαχρονικών αποτελεσμάτων της απόφασης

144 Το ΕΣΕ υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, αν το Γενικό Δικαστήριο ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, τα αποτελέσματα της ακύρωσης θα πρέπει να επέλθουν το πρώτον έξι μήνες από τον χρόνο κατά τον οποίον η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου θα καταστεί αμετάκλητη.

145 Η προσφεύγουσα δεν εξέφρασε τη θέση της επ' αυτού.

146 Τα αποτελέσματα των αποφάσεων με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο ακυρώνει απόφαση ληφθείσα από όργανο ή οργανισμό της Ένωσης επέρχονται, κατ' αρχήν, αμέσως, υπό την έννοια ότι η ακυρωθείσα πράξη εξαλείφεται αναδρομικά από την έννομη τάξη και θεωρείται ως μηδέποτε γενόμενη. Εντούτοις, βάσει του άρθρου 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να διατηρήσει προσωρινώς σε ισχύ τα αποτελέσματα μιας ακυρωθείσας απόφασης (βλ. απόφαση της 2ας Απριλίου 2014, Ben Ali κατά Συμβουλίου, T-133/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:176, σκέψη 83 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

147 Εν προκειμένω, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το ΕΣΕ δεν θα μπορεί να αντικαταστήσει την προσβαλλόμενη απόφαση χωρίς να παραβεί εκ νέου την υποχρέωση αιτιολόγησης και το δικαίωμα της προσφεύγουσας σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, εάν δεν τροποποιηθεί προηγουμένως το νομικό πλαίσιο, και ιδίως ο κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός 2015/63.

148 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει, σύμφωνα με τα αιτήματα του ΕΣΕ, να διατηρηθούν σε ισχύ τα αποτελέσματα της προσβαλλόμενης απόφασης επί έξι μήνες από την ημερομηνία κατά την οποία η παρούσα απόφαση θα καταστεί αμετάκλητη.

Επί των δικαστικών εξόδων

149 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το ΕΣΕ ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδά του καθώς και στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.

150 Σύμφωνα με το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Επιτροπή φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ) στην εκτελεστική σύνοδό του της 11ης Απριλίου 2017, σχετικά με τον υπολογισμό των εκ των προτέρων εισφορών προς το Ενιαίο Ταμείο Εξυγίανσης για το έτος 2017 (SRB/ES/SRF/2017/05), καθόσον αφορά την Landesbank Baden-Württemberg.

2) Τα αποτελέσματα της απόφασης SRB/ES/SRF/2017/05 διατηρούνται, όσον αφορά την Landesbank Baden-Württemberg, επί έξι μήνες από την ημερομηνία κατά την οποία η παρούσα απόφαση θα καταστεί αμετάκλητη.

3) Το ΕΣΕ φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Landesbank Baden-Württemberg.

4) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Collins Kancheva Barents

Passer De Baere

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Σεπτεμβρίου 2020.

(υπογραφές)